

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 560/2020-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti IMA INVEST s. r. o., Hviezdoslavova 41, Zlaté Moravce, IČO 36 520 349, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. René Hudzovič, s. r. o., Štefánikova trieda 49, Nitra, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. René Hudzovič, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 201/2017 z 26. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti IMA INVEST s. r. o. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti IMA INVEST s. r. o., Hviezdoslavova 41, Zlaté Moravce, IČO 36 520 349 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 201/2017 z 26. februára 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľky je vedená pod sp. zn. Rvp 842/2019 a v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelená a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Podľa čl. II bodu 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu konaného 4. decembra 2019 na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 2 (ďalej len „rozvrh práce“) je na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3 písm. a) rozvrhu práce pri predkladaní pridelených vecí do senátu sudcom spravodajcom Rastislavom Kaššákom pracuje prvý senát ústavného súdu v zložení Jana Baricová, predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto predbežne prerokoval senát v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

4. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 269/2013 sa sťažovateľka žalobou (do 30. júna 2016 návrhom, pozn.) domáhala určenia neplatnosti, resp. neúčinnosti výpovede zmluvy o prenájme výkonu práva poľovníctva pre poľovný revír [REDAKOVANÉ] z 1. júna 2009 (ďalej len „zmluva“), ktorú jej 19. marca 2013 dala [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“).

5. Okresný súd o žalobe sťažovateľky rozhodol (v poradí prvým) rozsudkom sp. zn. 10 C 269/2013 z 25. marca 2015, ktorým určil, že výpoveď žalovanej je neplatná (prvý výrok), žalobu v časti určenia, že výpoveď zmluvy je voči sťažovateľke neúčinná, zamietol (druhý výrok) a rozhodol tiež o trovách konania (tretí výrok).

5.1 Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 8 Co 495/2015 z 28. januára 2016 zrušil rozsudok okresného súdu v napadnutom (prvom) výroku o určení neplatnosti výpovede žalovanej a v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Výrok rozsudku okresného súdu z 25. marca 2015 o určení, že výpoveď zmluvy je voči sťažovateľke neúčinná, nadobudol právoplatnosť.

6. Okresný súd po vrátení veci opätovne rozhodol (v poradí druhým) rozsudkom sp. zn. 10 C 269/2013 z 18. mája 2016, ktorým žalobu sťažovateľky vo zvyšnej časti zamietol a uložil jej povinnosť nahradiť žalovanej trovy (prvoinštančného a odvolacieho) konania v sume 1 309,21 €, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania považoval okresný súd za preukázané, že na základe zmluvy žalovaná ako prenajímateľ postúpila na sťažovateľku výkon práva poľovníctva na poľovných pozemkoch v jej vlastníctve. Podaním z 19. marca 2013 žalovaná predmetnú zmluvu vypovedala z dôvodu, že sťažovateľka porušila svoje povinnosti vyplývajúce jej tak z predmetnej zmluvy, ako aj zo zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poľovníctve“) tým, že dohodou z 15. septembra 2009 označenou ako „dohoda o poskytnutí práva užívať časť poľovného revíru [REDAKOVANÉ]“ (ďalej len „dohoda

z 15. septembra 2009“) postúpila za odplatu výkon práva poľovníctva na tretie osoby. Sťažovateľka v konaní akékoľvek porušenie svojich povinností popierala, pričom vzniesla námietku premlčania práva žalovanej vypovedať zmluvu.

6.1 V intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu okresný súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že právo vypovedať zmluvu o nájme nepodlieha premlčaniu, pretože predmetné právo patrí vlastníkovi prenajatej veci, predstavuje teda súčasť jeho vlastníckeho práva a nie je iným majetkovým právom, ktoré sa premlčuje. Z toho dôvodu okresný súd vyhodnotil námietku premlčania vznesenú sťažovateľkou ako nedôvodnú.

6.2 Okresný súd ďalej posudzoval platnosť výpovede žalovanej a dospel k záveru, že sťažovateľka porušila svoje zmluvné a zákonné povinnosti, keď dohodou z 15. septembra 2009 postúpila výkon práva poľovníctva na tretie osoby, ktorým bolo umožnené užívať časť poľovného revíru. Na základe uvedeného okresný súd posúdil výpoveď zo zmluvy danú sťažovateľke za platnú, a preto jej žalobu vo zvyšnej časti zamietol.

7. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu z 18. mája 2016 rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 Co 617/2016 zo 16. februára 2017 tak, že sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozsudku okresného súdu, a preto ho ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

8.1 Uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľka odôvodnila tým, že okresný súd po vrátení veci krajským súdom (uznesenie z 28. januára 2016) opätovne rozhodol vo veci samej už na prvom nariadenom pojednávaní bez toho, aby doplnil dokazovanie v rozsahu požadovanom sťažovateľkou a jej návrhy na vykonanie dokazovania odmietol, čo malo za následok neúplné zistenie skutkového stavu. Okresný súd takto postupoval aj napriek tomu, že podľa § 221 ods. 1 písm. h) v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku bolo dôvodom na zrušenie rozhodnutia nesprávne právne posúdenie veci a zároveň nedostatočne zistený skutkový stav.

Úlohou okresného súdu preto bolo sťažovateľkou navrhnuté dôkazy vykonať. Sťažovateľka ďalej vyjadrila nesúhlas s právnym posúdením konajúcich súdov, pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania práva vypovedať zmluvu, a za nesprávny považovala aj ich názor, že dohodou prenechala užívanie poľovného revíru tretím osobám.

8.2 K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľka uviedla, že rozhodnutie v danej veci záviselo od posúdenia dvoch, dosiaľ v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu neriešených právnych otázok. Prvou otázkou sťažovateľka nastolila problematiku premlčania práva vypovedať zmluvu uzavretú na dobu určitú. Podstatou druhej právnej otázky bolo posúdenie prípustnosti stotožňovania právneho inštitútu výkonu práva poľovníctva s právnym inštitútom nájmu, resp. podnájmu nehnuteľnosti.

9. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP a vyslovil, že žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

10. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti (ktorá je v príslušných častiach týkajúcich sa konkrétnych otázok takmer identická s jej argumentáciou obsiahnutou v podanom dovolaní a odvolaní) rozsiahlo rekapituluje skutkový stav veci a najvyššiemu súdu vytýka diametrálne odlišný spôsob rozhodovania, pokiaľ ide posúdenie prípustnosti dovolania z dôvodu namietaného nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia. V tejto súvislosti namieta, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku výslovne uviedol, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, pričom ten istý senát najvyššieho súdu v inej právnej veci týkajúcej sa tých istých účastníkov v uznesení sp. zn. 4 Cdo 82/2018 zo 6. decembra 2018 konštatoval, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia predstavuje vadu podľa § 420 písm. f) CSP. S poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 298/2017 týkajúci sa povinnosti všeobecných súdov zohľadňovať vlastnú judikatúru sťažovateľka označuje namietaný rozsudok najvyššieho súdu za arbitrárny. Týmto prístupom podľa sťažovateľky súčasne najvyšší súd porušil aj princíp rovnosti zbraní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Podľa jej názoru trpia nedostatkom náležitého odôvodnenia aj rozsudky okresného súdu a krajského súdu, pretože konajúce súdy sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s jej relevantným tvrdením,

že ak sa premlčuje právo odstúpiť od zmluvy (podľa rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2047/2006), musí premlčaniu podliehať aj právo zmluvu vypovedať. Konajúce súdy nereagovali ani na jej námietku, podľa ktorej § 387 ods. 2 Obchodného zákonníka explicitne vylučuje z premlčania iba právo vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú.

11. Sťažovateľka ďalej argumentuje, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku nevyssporiadal s jej zásadnou výhradou, podľa ktorej „*zrušujúci dôvod výslovne určený v ust. § 221 ods. 1 písm. h) OSP znamenal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že nedostatočne zistil skutkový stav. Totižto, ak by bol odvolací súd [pri zrušení predošlého prvoinštančného rozhodnutia] názoru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, avšak nesprávne rozhodol, bolo by povinnosťou odvolacieho súdu o veci správne rozhodnúť. Odvolací súd tak neučinil, a teda daná povinnosť [na zabezpečenie dostatočného zistenia skutkového stavu vo forme doplnenia dokazovania] bola prenesená práve na súd prvej inštancie [čo však súd prvej inštancie neučinil].“*. Sťažovateľka je presvedčená, že v prípade, ak by konajúce súdy doplnili dokazovanie v ňou požadovanom rozsahu, zistili by skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie predmetnej právnej veci. Odmietnutie vykonania dokazovania okresným súdom malo za následok neúplné zistenie skutočného stavu a tým porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

12. Za arbitrárny a odporujúci zákonu považuje sťažovateľka aj výklad poskytnutý najvyšším súdom vo vzťahu k premlčaniu práva vypovedať zmluvu. Zdôrazňuje, že ak je určitý právny inštitút z premlčania vylúčený, je to v zákone výslovne uvedené, preto podľa jej názoru neexistuje žiaden dôvod, pre ktorý by z premlčania malo byť vylúčené právo vypovedať zmluvu uzavretú na dobu určitú. Uvádza, že právo prenájmu výkonu práva poľovníctva je rozhodne potrebné považovať za majetkové právo oceníiteľné peniazmi, ktoré má majetkovú povahu. V danom prípade je sťažovateľka toho názoru, že trojročná premlčacia lehota začala plynúť 15. septembra 2009 (t. j. dňom podpísania dohody) a uplynula 15. septembra 2012. Keďže žalovaná dala sťažovateľke výpoveď zmluvy písomným podaním z 19. marca 2013, učinila tak až po uplynutí premlčacej doby, pričom podľa sťažovateľky je irelevantné, kedy sa žalovaná o dôvode výpovede dozvedela.

13. V nasledujúcej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka poskytuje výklad právneho inštitútu výkonu práva poľovníctva, ktorý podľa jej názoru nemožno stotožniť s inštitútom podnájmu nehnuteľnosti, a preto samotné postúpenie práva výkonu poľovníctva nemôže predstavovať dôvod pre vypovedanie zmluvy uzavretej so žalovanou. Sťažovateľka pritom vyjadruje nesúhlas s názorom najvyššieho súdu, že druhá nastolená právna otázka nemala pre riešenie predmetnej veci zásadný význam.

14. Na záver sťažovateľka poukazuje na § 17 ods. 1 písm. f) zákona o poľovníctve, v zmysle ktorého je výpoveď zo zmluvy o užívaní poľovného revíru možné dať len z dôvodov nedodržania podmienok uvedených v zmluve. Zmluva uzavretá medzi sťažovateľkou a žalovanou však ako dôvod výpovede neuvádza porušenie zákona o poľovníctve, pričom porušenie tejto zákonnej povinnosti by podľa sťažovateľky malo za následok práve absolútnu neplatnosť zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka, avšak nie právo zmluvu vypovedať.

15. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil:

„Základné právo sťažovateľa IMA INVEST s. r. o., so sídlom 953 01 Zlaté Moravce, Hviezdoslavova 41, IČO: 36520349, na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 201/2017 zo dňa 26. februára 2019 porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 201/2017 zo dňa 26. februára 2019 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

19.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

23. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už v minulosti judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

24. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom v tomto smere formuluje tri zásadné výhrady, a to, že najvyšší súd

- nepovažoval nedostatočné odôvodnenia rozhodnutia za vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, hoci v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 82/2018 vydanom tým istým senátom najvyššieho súdu tento nedostatok rozhodnutia bol ako vada podľa § 420 písm. f) CSP posúdený (prvá námietka),

- arbitrárnym spôsobom interpretoval premlčanie práva vypovedať zmluvu dojednanú na dobu určitú (druhá námietka),

- dospel k nesprávnemu záveru, že druhá sťažovateľkou nastolená právna otázka týkajúca sa prípustnosti stotožňovania právneho inštitútu výkonu práva poľovníctva s právnym inštitútom nájmu, resp. podnájmu nehnuteľnosti nemá pre konanie zásadný právny význam v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP (tretia námietka).

25. Prv ako ústavný súd pristúpi k posúdeniu podstatnej sťažnostnej argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti, považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto dôvodu ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z tohto zisteného skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade,

ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

26. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval jeho judikatúru (m. m. I. ÚS 140/2017). Ústavný súd je ako súdny orgán ochrany ústavnosti teda povolaný korigovať len excesy v rozhodnutiach a postupoch všeobecných súdov.

27. V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd zdôrazňuje, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04)].

28. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový

a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997 sťažnosť č. 21522/93).

29. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), vyslovenia porušenia ktorého sa sťažovateľka dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

30. Ústavný súd sa preto oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a posudzoval, či ho možno považovať za ústavne udržateľný a akceptovateľný z pohľadu námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu v ústavnej sťažnosti uplatňuje.

31. Podstata prvej námietky sťažovateľky spočíva v namietaní odlišného prístupu najvyššieho súdu v jeho rozhodovacej činnosti, pokiaľ ide o posúdenie nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia ako vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. V konkrétnosti sťažovateľka namieta, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku vyslovil záver, že nedostatok odôvodnenia nepredstavuje vadu zmätočnosti, a preto jej dovolanie v tejto časti odmietol ako neprípustné, hoci v uznesení sp. zn. 4 Cdo 82/2018 zo 6. decembra 2018 vydanom v rovnakom zložení senátu už bol tento nedostatok rozhodnutia posúdený ako vada v zmysle § 420 písm. f) CSP odôvodňujúca prípustnosť dovolania.

31.1 Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že tak z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 311/07), ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozhodnutie H. proti Belgicku z 30.11.1987, sťažnosť č. 8950/80, § 53 Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61, Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť

č. 18390/91, bod 29) jednoznačne vyplýva, že právo na riadne, t. j. aj dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania. Totiž len také odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04). To znamená, že ak najvyšší súd v napadnutom rozsudku okrem iného konštatoval, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nepredstavuje vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, nemožno s týmto jeho názorom prezentovanom v bode 19 napadnutého rozsudku súhlasiť. Po dôkladnom preskúmaní obsahu dovolania sťažovateľky priloženého k ústavnej sťažnosti však ústavný súd zistil, že takáto vada, t. j. nedostatočné odôvodnenie, nebola vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sťažovateľkou namietaná. Vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ktorou sťažovateľka odôvodňovala prípustnosť dovolania, spočívala podľa nej v nesprávnom postupe okresného súdu, ktorý po vrátení veci krajským súdom opätovne rozhodol na jedinom nariadenom pojednávaní bez toho, aby doplnil dokazovanie v rozsahu požadovanom sťažovateľkou, čo malo za následok nedostatočné zistenie skutkového stavu. K predmetnej dovolacej námietke sťažovateľky sa však najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zreteľne vyjadril, keď v bode 18 uviedol, že *„pokiaľ sa v dovolaní namieta, že súd prvej inštancie (po tom, ako odvolací súd zrušil jeho rozsudok a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie) rozhodol o žalobe na prvom pojednávaní bez toho, aby vykonal ďalšie dokazovanie a teda nedostatočne zistil skutkový stav, je potrebné uviesť, že tak, ako dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, nie je ani novou právnou úpravou civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011,*

6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012)“. Nemožno preto prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky, že najvyšší súd túto jej námietku ponechal bez povšimnutia.

31.2 Vzhľadom na to, že sťažovateľka v podanom dovolaní nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu nenamietala, ale prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP odôvodňovala len nesprávnym procesným postupom konajúcich súdov, k čomu sa najvyšší súd relevantne vyjadril, nemožno v prejednávanej veci dospieť k záveru o arbitrárnosti napadnutého rozsudku, a to aj napriek nesprávnemu konštatovaniu najvyššieho súdu, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia nepredstavuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Ústavný súd preto túto námietku sťažovateľky vyhodnotil ako neopodstatnenú, keďže v tomto smere nezistil žiadny exces majúci za následok porušenie označených práv sťažovateľky.

32. Sťažovateľka druhou predostretou námietkou vedie polemiku a súčasne vyjadruje svoj nesúhlas so závermi najvyššieho súdu prijatými vo vzťahu k premlčaniu práva vypovedať zmluvu (konkrétne zmluvu o prenájme výkonu práva poľovníctva) dojednanú na dobu určitú.

33. V súvislosti s touto druhou námietkou sťažovateľky považuje ústavný súd za potrebné opätovne pripomenúť, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

34. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd sa po tom, čo skonštatoval prípustnosť dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pretože otázku nastolenú sťažovateľkou považoval za otázku zásadného právneho významu, ktorá v jeho praxi dosiaľ nebola riešená, stotožnil s právnym názorom krajského súdu,

podľa ktorého právo vypovedať zmluvu o prenájme výkonu práva poľovníctva nepodlieha premlčaniu. Správnosť tohto právneho záveru vyplýva podľa najvyššieho súdu z toho, že predmetné právo vypovedať zmluvu o prenájme výkonu práva poľovníctva svedčí prenajímateľovi ako vlastníkovi prenajatých poľovných pozemkov a výpoveď tak predstavuje jeho jednostranný hmotnoprávny úkon adresovaný nájomcovi, ktorého dôsledkom je zánik nájmu. Prostredníctvom práva vypovedať zmluvu tak prenajímateľ realizuje svoje vlastnícke právo, pričom predmetné právo nepredstavuje podľa názoru najvyššieho súdu majetkové právo v zmysle § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka podliehajúce premlčaniu (bod 27 napadnutého rozsudku). Najvyšší súd v tomto smere poznamenal, že z práva vypovedať zmluvu priamo neplynie žiadne oprávnenie, ktorému by bolo možné prisúdiť majetkovú hodnotu a ktoré by podliehalo premlčaniu podľa prvej vety § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

35. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

35.1 Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

36. Z citovanej právnej úpravy Občianskeho zákonníka vyplýva, že premlčaniu podliehajú s výnimkou vlastníckeho práva všetky majetkové práva, ktoré nemajú svoj majetkový základ vo vlastníckom práve. Je pritom zrejmé, že citované ustanovenie § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka neobsahuje taxatívny výpočet nepremlčateľných majetkových práv (bližšie pozri Fekete, I. *Občiansky zákonník 1. Veľký Komentár*. Bratislava : Eurokódex, 2011. s. 493.). Z tohto dôvodu neobstojí argument sťažovateľky, podľa ktorého je každé majetkové právo podliehajúce premlčaniu v zákone výslovne uvedené.

37. Gramatickým výkladom pozitívneho práva je pritom možné dospieť k záveru, že jednostranné právne úkony (napr. výpoveď, námietka, relatívna neplatnosť zmluvy, právo odstúpiť od zmluvy atď.) samy osebe nie sú majetkovými právami, a preto by nemali premlčaniu podliehať. Pri systematickom výklade však nie je možno prehliadnúť, že uplatnením týchto úkonov sa v niektorých prípadoch (napr. pri odstúpení od zmluvy) otvára ich pôvodcovi priestor pre bezprostrednú realizáciu majetkových práv, napr. vrátenie plnenia, ktoré bolo podľa zmluvy poskytnuté (bližšie pozri Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. *Občanský zákoník, Komentář, Zvázok I*, 2. vydanie. Praha : Wolters Kluwer ČR, 2020. s. 1458.).

38. Ústavný súd preto ešte predtým, ako sa bude zaoberať ústavnou akceptovateľnosťou záverov prijatých najvyšším súdom vo vzťahu k samotnej problematike (ne)premlčateľnosti práva vypovedať zmluvu, považuje za potrebné bližšie objasniť samotný inštitút výpovede (§ 582 Občianskeho zákonníka) ako jednostranného adresovaného právneho úkonu, ktorý má za následok zánik záväzkovoprávneho vzťahu, a to bez ohľadu na súhlas druhej zmluvnej strany. Uplynutím výpovednej doby dochádza k zániku všetkých subjektívnych práv a povinností, ktoré tvoria obsah záväzkového vzťahu založeného zmluvou; okrem tých, ktorých trvanie si strany osobitne vymienili aj po účinnosti výpovede. Akékoľvek plnenie, ktoré si počas trvania záväzkového vzťahu zmluvné strany poskytli, sa následne nepovažuje za bezdôvodné obohatenie, pretože k zániku zmluvy výpoveďou nedochádza s účinkami *ex tunc*, ako je to napríklad pri odstúpení od zmluvy (Števček, M., Dulák, A., Bajánková, J. a kol. *Občiansky zákoník II, Komentár*. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2019. s. 2204.).

39. Práve vzhľadom na charakter právneho inštitútu výpovede sa ústavný súd nemohol stotožniť ani s námietkou sťažovateľky, že najvyšší súd nesprávne posúdil otázku premlčania práva vypovedať zmluvu, hoc uzavretú na dobu určitú. V zmysle doktrínálnych názorov má totiž právo na uskutočnenie niektorých jednostranných právnych úkonov už len z ich podstaty trvať po celú dobu existencie záväzkovoprávneho vzťahu (napr. Švestka, J., Dvořák, J., Fiala, J. a kol. *Občanský zákoník, Komentář, Zvázok I*, 2. vydanie. Praha : Wolters Kluwer ČR, 2020. s. 1459.). Podľa názoru ústavného súdu

je súčasne v prípade jednostranných právnych úkonov potrebné dôsledne rozlišovať, aký predpokladaný následok jednostranné hmotnoprávne konanie vyvolá. Nepremlčateľnosť práva vypovedať zmluvu pritom vyplýva práve z povahy právneho inštitútu výpovede ako jednostranného právneho úkonu, ktorý nepredpokladá žiadne plnenie od protistrany. Tá je povinná strpieť ukončenie záväzkového vzťahu a tomuto následku nemá možnosť zabrániť (pozri Pelikánová, I. *Komentár k obchodnímu zákonníku*. 2 vydanie. Praha : Linde, 1998, s. 479 a nasl.).

40. Pokiaľ sťažovateľka svoje tvrdenie o premlčateľnosti práva vypovedať zmluvu zdôvodňuje premlčateľnosťou práva od zmluvy odstúpiť, ústavný súd k tomu uvádza, že v otázke premlčateľnosti práva odstúpiť od zmluvy „panuje“ v rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít zhoda v tom zmysle, že právo odstúpiť od zmluvy predstavuje majetkové právo v zmysle § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a preto sa premlčuje (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28 Cdo 444/2018, sp. zn. 28 Cdo 2733/2014, rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 42/94). Ako však v relevantnej časti napadnutého rozsudku (bod 30) najvyšší súd zdôraznil, právo vypovedať zmluvu a právo od zmluvy odstúpiť sú „*dva odlišné právne inštitúty s úplne odlišnými právnymi dôsledkami a právnym režimom*“, pričom poukázal aj na rozdielne právne dôsledky uplatnenia týchto dvoch inštitútov. Zatiaľ čo výpoveďou zmluvy dochádza k ukončeniu záväzkového vzťahu do budúcnosti (*ex nunc*), v prípade odstúpenia od zmluvy sa záväzkový vzťah ruší do minulosti (*ex tunc*), čiže sa tým navodzuje stav, ako keby zrušený právny vzťah nikdy neexistoval a zmluvným stranám vzniká povinnosť navzájom si vrátiť plnenie, ku ktorému podľa zmluvy došlo. Vzhľadom na podstatnú odlišnosť týchto dvoch právnych inštitútov nemožno z premlčateľnosti práva odstúpiť od zmluvy automaticky vyvodzovať záver o premlčateľnosti práva aj zmluvu vypovedať.

41. Súčasne z judikatúry českých súdov, ktorou sa evidentne inšpiroval pri rozhodovaní aj najvyšší súd, vyplýva, že medzi nepremlčateľné majetkové práva patrí aj právo prenajímateľa dať výpoveď z nájmu bytu (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26 Cdo 78/2010), pretože prostredníctvom výpovede z nájmu bytu prenajímateľ realizuje svoje vlastnícke právo. Právo vypovedať nájom z bytu predstavuje

súčasť vlastníckeho práva prenajímateľa, pričom z neho priamo neplynie žiadne oprávnenie, ktorému by bolo možné prisúdiť majetkovú hodnotu a ktoré by podliehalo premlčaniu. Tieto závery prijaté Najvyšším súdom Českej republiky je podľa názoru ústavného súdu možné uplatniť aj na prejednávajúcu vec sťažovateľky, ktorá sa týka práva vypovedať zmluvu o prenájme výkonu práva poľovníctva, ako napokon aj učinil najvyšší súd v napadnutom rozsudku.

42. Na podporu záveru, že právo vypovedať zmluvu premlčaniu nepodlieha je možné poukázať aj na právnu úpravu Obchodného zákonníka, ktorý v § 387 ods. 2 explicitne z premlčania vylučuje právo vypovedať zmluvu uzavretú na dobu neurčitú. Pokiaľ sťažovateľka namieta že predmetná právna úprava sa týka len práva vypovedať zmluvu dojednanú na dobu neurčitú, ústavný súd už len dodáva, že v odbornej literatúre prevláda názor, podľa ktorého uvedená dikcia zákona dopadá aj na zmluvy uzavreté na dobu určitú (pozri napr. Kopáč, L. Obchodní kontrakty. I. díl. Praha : Prospektrum, 1993. s. 336 alebo Bejček, J., Eliáš, K., Raban, P. a kol. Kurz obchodního práva. Obchodní závazky. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2003, s. 226.). Obdobne aj v občianskoprávných vzťahoch síce v zásade platí, že výpoveďou možno ukončiť zmluvy, ktorých predmetom je trvajúci záväzok, pričom taký charakter majú zmluvy dojednané na dobu neurčitú, avšak osobitný zákon (akým je napríklad práve zákon o poľovníctve, pozn.) môže ustanoviť, že výpoveď možno dať aj v prípade zmlúv uzavretých na dobu určitú.

43. Ak teda najvyšší súd v napadnutom rozsudku uzavrel, že právo vypovedať zmluvu o prenájme výkonu práva poľovníctva predstavuje nepremlčateľné majetkové právo, ktoré má svoj základ vo vlastníckom práve prenajímateľa (v danom prípade žalovanej), nemožno mu v tomto smere z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku dostatočným spôsobom zodpovedal predmetnú právnu otázku sťažovateľky, zrozumiteľne a konzistentne rozviedol svoje úvahy, pričom len nesúhlas sťažovateľky s výkladom zaujatým najvyšším súdom vo vzťahu k premlčaniu práva vypovedať zmluvu nemôže viesť k záveru o porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru). Vo výklade podústavného práva

podaného najvyšším súdom v napadnutom rozsudku tak ústavný súd nevzhliadol žiadne ústavnoprávne deficity.

44. Rovnaký názor je napokon potrebné zaujať, aj pokiaľ ide o tretiu námietku sťažovateľky predostretú v ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka ňou brojí proti právnemu záveru najvyššieho súdu, že jej druhá v dovolaní formulovaná právna otázka nemala pre rozhodnutie krajského súdu určujúci význam. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že posúdenie toho, či ide o otázku zásadného právneho významu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, spadá plne do právomoci najvyššieho súdu, pričom ak je jeho rozhodnutie ústavne konformné a udržateľné, ústavný súd nemá dôvod do tejto právomoci najvyššieho súdu zasahovať. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že v prerokúvanej veci bolo dôvodom pre zamietnutie žaloby sťažovateľky *„zistenie súdov nižších inšancií, že žalobkyňa postúpila výkon práva poľovníctva za odplatu na iné osoby a tak porušila svoje zákonné aj zmluvné povinnosti. Súdov nižších inšancií teda nevyvodili záver, že žalobkyňa uzavrela nájomnú zmluvu, resp. zmluvu o podnájme, a teda otázka, ktorú dovolateľka nastolila v podanom dovolaní tak nebola zásadnou otázkou, na ktorej by spočívalo rozhodnutie týchto súdov, a preto táto otázka nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobkyne v zmysle tohto ustanovenia.“* (bod 37 napadnutého rozsudku). Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom ozrejmil dôvody, ktoré ho viedli k záveru, že v tejto časti nie je dovolanie sťažovateľky prípustné. Navyše, okrem vyjadreného nesúhlasu sťažovateľky s takýmto právnym posúdením najvyššieho súdu v ústavnej sťažnosti absentuje relevantná ústavnoprávna argumentácia, preto ústavný súd ani túto námietku sťažovateľky nepovažuje z ústavnoprávneho hľadiska za dôvodnú.

45. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

46. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich

je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu